

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka, ve věci

žalobce: **R. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Bečvářem,
sídlem Dřevařská 855/12, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. 3600/2022-900000-314,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022, č. j. 3600/2022-900000-314 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst.

5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“), ze dne 2. 11. 2021, č. j. 45002-9/2021-640000-12 (dále jen „rozhodnutí celního úřadu“), a rozhodnutí celního úřadu bylo potvrzeno.

2. Žalobce byl celním úřadem uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 42a odst. 4 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť žalobce jako řidič dne 2. 6. 2021 v čase 10:01 hod. na km 101,45 silnice č. I/50 užil v rozporu s § 43a odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu“) jízdní soupravu tvořenou tažným vozidlem tovární značky SCANIA, registrační značky X a přípojným vozidlem tovární značky KEMPF, registrační značky X, u které byla při nízkorychlostním vážení tažného vozidla naměřena hmotnost 18,68 tuny, po odečtení relativní chyby měřidla 18,49 t, což je o 0,49 tuny více (o 2,74 %), než je největší povolená hmotnost pro motorová vozidla se dvěma nápravami (limit 18 t).
3. Celní úřad za toto protiprávní jednání uložil žalobci podle § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, s přihlédnutím k § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů, správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Dále žalobci uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

4. Žalobce byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces a na právu vlastnit majetek garantované Listinou základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.).

Neexistence opatření obecné povahy

5. Na každé stanovené měřidlo má být vydáno specifické opatření obecné povahy (dále také „OOP“), veškeré schvalovací a ověřovací procesy mají být s ním v souladu. Neexistuje OOP, jež by podle § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., zákona o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“) stanovilo požadované metrologické vlastnosti pro předmětnou nízkorychlostní váhu. K tomu odkazuje na důvodovou zprávu a na přechodné ustanovení k zákonu č. 481/2008 Sb., o technických požadavcích na výrobky (dále jen „zákon č. 481/2008“), ze kterého vyplývá, že veškerá schvalování a ověřování měřidel zahájená po 1. 1. 2009 musí splňovat podmínky v OOP.
6. Rozhodnutí o prodloužení schválení typu stanoveného měřidla ze dne 20. 12. 2017 a Potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 29. 10. 2020 mělo proběhnout podle úpravy účinné po 1. 1. 2009, mělo být posuzováno optikou k tomu vydanému OOP. Rozhodnutí jsou tedy neplatná – k procesu neexistuje metodika vyžadovaná zákonem o metrologii. Nelze tak považovat doklad o úředním měření a vážní lístek z takto schválené a ověřené váhy za zákonem aprobovaný důkazní prostředek a nelze jej v řízení použít. Rozhodnutí celního úřadu tak stojí toliko na dokladu o úředním měření ze stanoveného měřidla, při jehož schválení a ověření nebyly splněny podmínky zákona o metrologii, je nezákonné.
7. Názor celního úřadu, že pro stanovené měřidlo nemusí být vydáno OOP, je v rozporu se záměrem zákonodárce při přijetí zákona č. 481/2008 (viz důvodová zpráva). Z § 6 odst. 3 zákona o metrologii nevyplývá, že zákon počítá s neexistencí OOP a za takového předpokladu provádí ČMI technické zkoušky. Ust. § 8 odst. 4 zákona o metrologii se nevěnuje úpravě stanovených měřidel jako takových. Ustanovení nedopadají na

problematiku vztahu stanoveného měřidla a OOP. Roztříštěný a nesystémový byl stav vztahující se k pramenům práva, obsahujícím požadavky na stanovená měřidla, nikoliv k orgánům, které tyto prameny vydávají. Pokud by nemuselo být pro aplikaci § 6 odst. 2 a § 9 odst. 1 zákona o metrologii vydáno OOP, novelizační zákony č. 481/2008 a č. 85/2015 Sb. by postrádaly význam. Součástí nich nebyly lhůty k jejich provedení, postrádaly by tak závaznost. Žalovaným předložené zdůvodnění přípustné neexistence OOP nemá oporu v zákoně, důvodových zprávách, judikatuře či komentářové literatuře. Napadené rozhodnutí je nezákonné.

8. Celní orgány se nevypořádaly s argumentem žalobce ohledně § 11a zákona o metrologii. Ten vystihuje nutnost existence OOP k jednotlivým stanoveným měřidlům. Pokud by nemuselo k měřidlu existovat OOP, tak by: a) nemohlo dojít k úspěšnému přezkoušení stanoveného měřidla, a to by nemohlo být považováno za vyhovující, b) by byla osoba dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii nezákonně zkrácena na svém právu provedení přezkoušení stanoveného měřidla, neboť by toto nemohlo být realizováno z důvodu neexistence OOP.
9. Nezbytnost OOP ilustruje důvodová zpráva k zákonu č. 85/2015 Sb. *Konkrétní pravidla (postupy) provádění zkoušek, resp. maximální povolené chyby měřidel v provozu však není s ohledem na jejich specifickou a technickou povahu vhodné definovat přímo v zákoně; za tímto účelem tedy bude Český metrologický institut vydávat opatření obecné povahy.* Je otázkou, proč žalovaný při citaci této důvodové zprávy vynechal tuto část. OOP byly po účinnosti zákona č. 481/2008 Sb. vydány i na měřidla, která byla schválena před tímto datem.
10. Správní orgány nesprávně hodnotily přechodná ustanovení zákona č. 481/2008, pokud je dle nich možné při schválení typu měřidla a ověření zahájeném po 1. 1. 2009 vycházet z podmínek právně nezávazného mezinárodního doporučení OIML R134.

Znečištění vozidla

11. Žalobci je z rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2021, č. j. KUZL 68537/2021 (str. 10) známo, že kolonka znečištění vozidla ve vážném lístku je *apriori* nastavena na „NE“. Takový postup oprávněné osoby při kontrole váženého vozidla je systematicky špatně nastaven a vede ke zkrácení práv tvrzených pachatelů přestupků. Pokud oprávněná osoba opomene zjišťovat stav znečištění vozidla, znamená to pro vážený subjekt automatické vyloučení užití § 6 odst. 2 vyhlášky č. 209/2018 Sb., tzn. pro něj méně příznivé právní úpravy. Správně by měla odpovědná osoba na místě zjišťovat, zda vozidlo je či není znečištěno, tento stav zadokumentovat a až následně zvolit ve vážném lístku tomu odpovídající možnost.
12. Ze správního spisu nevyplývá, jak byla kontrola provedena a jak byla zdokumentována. Z pořízených fotografií je viditelná pouze přední část vozidla a horní strana návěsu. Z boku vozidla či z podběhů jednotlivých kol, ze kterých by bylo patrné, zda není vozidlo znečištěno v oblasti podvozku, nebyly žalobci žádné fotografie předloženy. Právě v podvozkové části vozidla se za jízdy nejvíce usazují vrstvy bláta od kol.
13. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí celního úřadu zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

14. Některé námitky žalobce uplatňoval již v odvolání. Žalobce se dosud nezmínil, zda bylo vozidlo znečištěno, zajisté věděl, zda bylo nebo ne.

15. Mezinárodní dokument pro legální metrologii OIML R 134 uvedený ve Sdělení ČMI lze považovat za OOP. Pokud žalobce s názorem žalovaného nesouhlasí, neznamená to, že by se s tvrzením žalobce nevypořádal. Údaje musely být ve vážním lístku zaznamenány podle aktuálního stavu. Žalobce se mohl k obsahu dokladu vyjádřit před podepsáním (rozsudek zdejšího soudu č. j. 62 A 36/2017-44). Žalovaný se nemůže vyjádřit k Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2021 č. j. KUZL 68537/2021, neboť jej nemá k dispozici.

IV. Replika

- Žalobce v replice setrval na svých námitkách. Nad rámec odkazuje k nezbytnosti OOP na judikaturu: rozsudek zdejšího soudu č. j. 62 A 16/2019-93, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č. j. 52 A 79/2016-182 a rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 197/2018-39. Mezinárodní dokument pro legální metrologii OIML R 134 není OOP. Jde toliko o nezávazný doporučující mezinárodní dokument. Měl by existovat normativní právní akt, jenž by ve vztahu k předmětné nízkorychlostní váze blíže upravoval předpoklady vozovky, na které může být takové měřicí zařízení umístěno. Například geometrii vozovky, její charakteristiku, umístění váhy aj. Absence bližší specifikace takto elementárních požadavků v normativním právním aktu je v rozporu se zásadami metrologie.
16. Žalobci nebyly předloženy fotografie podvozkové části váženého vozidla, ve které se nejvíce koncentrují nánosy bláta, sněhu či jiných usazenin. Dle vyjádření Krajského úřadu Zlínského kraje nejsou na předmětném vážném místě řešeny přestupky překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla do 3 %, tzn. o 0,54 tun (3 % z 18,00 tun). V projednávané věci mělo být naměřeno přetížení vozidla po odečtení relativní chyby měření o 0,49 tun, tzn. o 2,74 %. Žalobce nerozumí tomu, proč ze strany jednoho správního orgánu je tolerována hranice 3 % a ze strany druhého správního orgánu hranice nastavena není. Osoby, jejíž přestupky projednává Krajský úřad Zlínského kraje, se nedopustily nedovoleného jednání; ve stejné věci osoby, jejíž přestupky projednává příslušný celní úřad, se nedovoleného jednání dopustily.

V. Vyjádření k replice

17. Žalobcem v replice poukazované rozsudky se netýkají nynějšího případu. Z rozsudku č. j. 62 A 16/2019-93 žalobce zčásti (vypouští některá slova) cituje bod 13; v něm soud ale uvádí jeden z právních předpisů, vztahující se k právní věci tam uvedeného žalobce.
18. Žalobce předkládá výňatek z rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, kde zcela absentuje zjištěný skutkový stav. Jak konstatuje Krajský úřad Zlínského kraje „*znečištěná vozidla se na hraničním přechodu Starý Hrozenkov prakticky nevyskytují, jedná se o mezinárodní silnici I/50 s kvalitní zimní údržbou a převahou dálkové kamionové dopravy*“. Pokud se jedná o kolonku znečištění vozidla: „*obsluha tuto kolonku při vyplňování dokladů o výsledku nízkorychlostního kontrolního vážení měnila*“.

VI. Ústní jednání

19. Při ústním jednání dne 3. 9. 2024. Žalovaný poukázal na nejnovější judikaturu, týkající se projednávané věci.

VII. Posouzení věci soudem

20. Krajský soud v Brně (dále jen „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí celního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
21. Nosným je argument žalobce, že z důvodu chybějícího opatření obecné povahy s metrologickými požadavky na ověření stanoveného měřidla (nízkokorychlostní váhy) nemohla být váha řádně ověřena, protože celní úřad nebyl oprávněn uložit žalobci pokutu.
22. Soud považuje za podstatné nejprve zopakovat skutkový závěr žalovaného týkající se předmětného přestupku.
23. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce se předmětného přestupku měl z nedbalosti dopustit tím, že jako řidič užil v rozporu s § 43a odst. 2 písm. b) zákona o provozu jízdní soupravy u které byla při nízkokorychlostním vážení tažného vozidla naměřena hmotnost o 2,74 % vyšší, než je největší povolená hmotnost pro motorová vozidla se dvěma nápravami. Dne 2. 6. 2021 bylo totiž na 101,45 km silnice I/50 provedeno nízkokorychlostní kontrolní vážení žalobcem řízené jízdní soupravy. Vážení bylo provedeno měřidlem VM-2.2, výrobní č. 0496, výrobce TENZOVÁHY, s.r.o.; měřidlo bylo ověřeno dne 29. 10. 2020 s platností do 29. 10. 2021. O výsledku nízkokorychlostního kontrolního vážení byl vyhotoven Doklad o výsledku nízkokorychlostního kontrolního vážení vozidla a vážní lístek č. 826385/2021 (dále jen „vážní lístek“) a byl vyhotoven Protokol o místním šetření č. j. 44623/2021-640000-62 ze dne 2. 6. 2021.
24. Z obsahu správního spisu plyne, že měření nebylo provedeno podle metodiky stanovené opatřením obecné povahy, a tedy že váha nemohla být ověřena podle požadavků vycházejících z opatření obecné povahy, neboť to nebylo pro dané měřidlo vydáno.
25. Krajský soud se předně zabýval námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí celního úřadu, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35; judikatura správních soudů je dostupná na www.nssoud.cz). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
26. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí celního úřadu tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k žalobcem uplatněným námitkám zaujal a na

základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného obšírně polemizuje, a proto krajský soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

27. Soud při meritorním posouzení důvodnosti žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
28. Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o metrologii: *„Měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na pracovní měřidla stanovená (dále jen „stanovená měřidla“).“*
29. Podle § 3 odst. 3 zákona o metrologii: *„Stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „ministerstvo“) stanoví vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam a) v závazkových vztazích, například při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popřípadě jiné majetkové újmy, b) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, c) pro ochranu zdraví, d) pro ochranu životního prostředí, e) pro bezpečnost při práci, nebo f) při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.“*
30. Podle § 6 odst. 2 zákona o metrologii: *„Schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických a technických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při schvalování typu. Postup schvalování typu měřidla stanoví ministerstvo vyhláškou. Minimální počet vzorků měřidla potřebných pro schvalování typu měřidla, které výrobce poskytne bezplatně, stanoví Český metrologický institut.“*
31. Podle § 6 odst. 3 zákona o metrologii: *„Na základě technických zkoušek a dalších zjištění Český metrologický institut vydá certifikát, že měřidlo jako typ schvaluje, a přidělí mu značku schválení typu, kterou musí výrobce, pokud tak stanoví ministerstvo vyhláškou, umístit na měřidlo. Náležitosti certifikátu o schválení typu měřidla a grafickou podobu značky schválení typu stanoví vyhláška. Platnost certifikátu o schválení typu měřidla zaniká uplynutím deseti let od data jeho vydání. Tuto lhůtu může Český metrologický institut na žádost výrobce nebo dovozce prodloužit o dalších deset let; počet měřidel, která lze podle schváleného typu vyrobit, není omezen.“*
32. Podle § 8 odst. 4 zákona o metrologii: *„Pro ověřování stanovených měřidel nebo kalibraci hlavních etalonů se používají certifikované referenční materiály. Pokud nelze z technických důvodů použít certifikované referenční materiály, je možno použít ostatní referenční materiály.“*
33. Podle § 9 odst. 1 zákona o metrologii: *„Ověřením stanoveného měřidla se potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou.“*
34. Podle § 9 odst. 2 zákona o metrologii: *„Ověřené stanovené měřidlo opatří Český metrologický institut nebo autorizované metrologické středisko úřední značkou nebo vydá ověřovací list anebo*

použije obou těchto způsobů. Grafickou podobu úřední značky a náležitosti ověřovacího listu stanoví ministerstvo vyhláškou.“

35. Podle § 42a odst. 4 písm. c) zákona o pozemních komunikacích se řidič vozidla „dopustí přestupku tím, že řídí vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo nízkorychlostním kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu“.
36. Podle § 43a odst. 2 písm. b) zákona o provozu nesmí řidič „užít jízdní soupravu, pokud hmotnost nebo rozměry jednotlivých vozidel včetně nákladu, poměr hmotností jednotlivých vozidel nebo rozložení hmotnosti na nápravy, skupiny náprav, kola nebo skupiny kol ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo stav pozemní komunikace, není-li její užití umožněno postupem podle zvláštního právního předpisu“.
37. Zdejší soud připomíná, že jak Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, v žalobě je třeba odlišovat uplatněné žalobní námitky a jednotlivé dílčí argumenty na jejich podporu. Správní soud má povinnost vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi uplatněnými žalobními námitkami, což ale neznamená, že musí nutně reagovat na každý dílčí argument či tvrzení žalobce (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54). Odkáže-li soud v případě shody mezi svým názorem a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění, jde o běžnou a možnou praxi, neboť není smyslem soudního přezkumu opakovat již dříve vyřčené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

K námitkám stran neexistence opatření obecné povahy

38. Stěžejní námitkou žalobce je skutečnost, že na každé stanovené měřidlo má být vydáno specifické OOP.
39. K této námitce soud považuje za vhodné nejprve uvést, že opatření obecné povahy není ani právním předpisem ani rozhodnutím (§ 171 správního řádu). Je vymezeno toliko jako správní akt s konkrétně vymezeným předmětem a s obecně určenými adresáty. Nelze jej tedy vztáhnout na všechny situace, nýbrž má působnost v určité konkrétní situaci v oblasti veřejné správy. Okruh adresátů je vymezen obecně, nelze je předem a kompletně určit. Od právního předpisu se liší tím, že není obecné, neb upravuje jedinečnou věc. Od rozhodnutí se liší tím, že nesměruje vůči konkrétní osobě (osobám).
40. Žalovaný ve svém vyjádření zastává názor, že se za OOP dá považovat mezinárodní dokument pro legální metrologii OIML R 134, zmíněný již v napadeném rozhodnutí a Sdělení ČMI. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na právní literaturu: Právní formy místní regulace pozemní dopravy (nejen ve světle aktuální soudní literatury) - Kadečka Stanislav, Hejč David, Husseini Faisal. Z této vyplývá, že „opatřením obecné povahy může totiž být každý – byť takto výslovně v zákoně neoznačený – akt, který naplní pojmové znaky, jimiž je skutečnost nebýt právním předpisem ani rozhodnutím“. S tímto závěrem žalovaného soud nemůže souhlasit, neboť OIML R 134 je toliko nezávazným doporučením, nelze jej považovat za opatření obecné povahy.
41. Práva a povinnosti subjektů a orgánů státní správy v rozsahu potřebném pro zajištění jednotnosti a správnosti měřidel a měření upravuje zákon o metrologii. Podle § 3 odst. 1 a odst. 3 tohoto zákona se váhy na nízkorychlostní kontrolní vážení, které byly použity při vážení jízdní soupravy, již řídil žalobce, zařazují do „stanovených měřidel“, jak správně uvedl žalovaný ve svém rozhodnutí (uvedené vyplývá rovněž ze Sdělení ČMI ze dne 4. 10. 2021,

zn. CMI-5495/2021/0311, dále jen „Sdělení ČMI“). Tato podléhají schvalování typu dle § 6 zákona o metrologii a ověřování (pravidelnému ověřování správnosti měření měřidla) podle § 9 zákona o metrologii. Schvalování typu měřidla provádí ČMI (viz § 6 odst. 2 zákona o metrologii). ČMI zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno.

42. Ze Sdělení ČMI vyplývá, že typ stanoveného měřidla, instalovaného ve Starém Hrozenkově, byl schválen prvně již 6. 5. 1997 a výrobce byl od té doby oprávněn po celou dobu platnosti certifikátu typ stanoveného měřidla vyrábět, uvádět na trh a do provozu.
43. Pro účely nízkorychlostního kontrolního vážení ve smyslu § 38a zákona o pozemních komunikacích musely být váhy povinně ověřeny. Podle § 9 odst. 1 věty první zákona o metrologii se ověřením měřidla potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Zatímco podle § 9 odst. 1 věty druhé zákona o metrologii ve znění účinném do 31. 12. 2008 se postup při ověřování stanovených měřidel stanovil vyhláškou, s účinností od 1. 1. 2009 byla do § 9 odst. 1 zákona o metrologii doplněna nově věta druhá, podle níž se požadavek na požadované metrologické vlastnosti podle věty první považuje za splněný, pokud je měřidlo v souladu s požadavkem stanoveným opatřením obecné povahy.
44. Novelizace byla provedena zákonem č. 481/2008, který nabyl platnosti dne 31. 12. 2008 a již následující den (1. 1. 2009) nabyl účinnosti. Zdejší soud dává žalobci za pravdu, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 mělo být k měřidlu vydáno samostatné opatření obecné povahy (obecná část důvodové zprávy), tedy že měřidlo musí splňovat podmínky v OOP. To odpovídá také § 24c zákona o metrologii ve znění účinném od 1. 1. 2009 do 1. 5. 2015, podle kterého OOP stanoví metrologické a technické požadavky na stanovené měřidlo. OOP též stanoví metody zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla. Byť byl § 24c zákona o metrologii následně zrušen zákonem č. 85/2015 Sb. z důvodu nadbytečnosti, jak je zřejmé z důvodové zprávy k této novelizaci, na původním předpokladu zákonodárce, že pro každé stanovené měřidlo bude vydáno opatření obecné povahy, to nic nemění.
45. Zákon č. 85/2015 Sb. dále zpřesnil obsahové požadavky na OOP podle § 9 odst. 1 zákona o metrologii, neboť nově byl § 9 odst. 1 zákona o metrologii mimo jiné změněn tak, že opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Ostatně smysl původní novelizace zákona o metrologii byl již v důvodové zprávě k zákonu č. 481/2008 Sb. popsán takto: „...v současné době jsou metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla a v některých případech metody zkoušení při schvalování typu stanoveny v několika málo případech vyhláškami Ministerstva průmyslu a obchodu, v některých dalších případech technickými normami, zpravidla evropskými, které nejsou právně závazné a v dalších případech dokumenty mezinárodních metrologických organizací, které nemají právní závaznost, tedy způsobem roztržštěným a nesystémovým, jehož důsledkem je v některých případech i zpochybňování úrovně českých výrobků na evropském trhu při aplikaci principu vzájemného uznávání zkoušek. Cílem navrhované úpravy je vytvoření rámce pro rychlou následnou realizaci prakticky nezbytného a výrobci, dovozci i uživateli stanovených měřidel vyžadovaného předpisového systému cestou zmocnění národního metrologického orgánu pro vytváření a vydávání technických předpisů pro metrologii s účelem stanovení metrologických a technických požadavků na stanovená měřidla a metod zkoušení...“.
46. Požadavek, aby každé stanovené měřidlo mělo stanovené metrologické a technologické požadavky v opatření obecné povahy z důvodu systematiky, přehlednosti a požadavků

snesených praxí, je nepochybně – i s ohledem na důvody intimované v důvodové zprávě – zcela legitimní a rozumný. Zdejší soud souhlasí se žalobcem také ve vztahu k přechodným ustanovením zákona č. 481/2008 Sb., tj. že přechodné ustanovení dopadá pouze na řízení o schvalování typu měřidla a na řízení o ověřování stanoveného měřidla, která byla zahájena před nabytím jeho účinnosti. To ostatně výslovně plyne také z důvodové zprávy k zákonu č. 481/2008 Sb.

47. Přechodná ustanovení však výslovně neupravují situaci, kdy dosud nebylo vydáno příslušné opatření obecné povahy s metrologickými a dalšími požadavky pro konkrétní stanovené měřidlo po nabytí účinnosti zákona č. 481/2008 Sb.
48. Zdejší soud vychází z toho, že zákon o metrologii po shora uvedených novelizacích stanovil požadavek na vydání OOP pro účely schválení typu a ověření stanoveného měřidla, považuje však za důležité konstatovat, že nebylo-li předvídané OOP vydáno, pak to bez dalšího neznámá, že výsledků měření ze stanovených měřidel nelze využívat.
49. Bylo-li totiž stanovené měřidlo schváleno, musí být ověřováno v souladu s protokolem o technické zkoušce, přitom při ověření musí měřidlo splňovat požadavky, jaké splňovalo při jeho uvedení do provozu, a to po celou dobu platnosti vydaného certifikátu o schválení typu měřidla. Došlo-li k prodloužení platnosti certifikátu, lze oprávněně vycházet z toho, že měřidlo stanovené metrologické požadavky nadále splňuje. Nelze přitom podle zdejšího soudu automaticky dovozovat, jak činí žalobce, že by bez vydání příslušného OOP, tj. bez toho, že by konkrétní měřidlo mělo metrologické vlastnosti požadované vydaným opatřením obecné povahy, měl být požadavek na potvrzení požadovaných metrologických vlastností měřidla jeho ověřením (§ 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb.) považován za nesplněný, byť samotné ověřování i postupy na takové ověření navazující mohou být zpochybněny (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2023, č. j. 62 A 103/2021-90).
50. Soud považuje na tomto místě také za důležité odkázat na závěry ve Sdělení ČMI, v němž je uvedeno: *Při ověřování stanovených měřidel podle aktuálně platné právní úpravy metrologie se sice postupuje podle příslušného opatření obecné povahy (ve smyslu § 9 zákona o metrologii), nicméně na stanovená měřidla, která byla v souladu s platnou právní úpravou metrologie uvedena na trh a do provozu před účinností opatření obecné povahy (a podle našeho názoru lze na tento případ vztáhnout i situaci, kdy by opatření obecné povahy pro konkrétní druh stanovených měřidel ještě nenabylo účinnosti), se při následném ověřování uplatňují požadavky, které byly rozhodné pro jejich uvedení do oběhu. Při ověřování inkriminovaných vah se tedy postupuje podle podmínek uvedených v kap. 6 Certifikátu o schválení typu měřidla č. 2590/97/010 (Revize 1), v níž certifikát odkazuje na zkoušky specifikované v mezinárodním dokumentu pro legální metrologii OIML R 134 a současně uvádí bližší podrobnosti k použití referenčních vozidel a ke způsobu zabezpečení tohoto stanoveného měřidla úředními značkami, aby nemohlo dojít k neoprávněnému ovlivnění metrologických vlastností vah v době platnosti ověření. Ve Sdělení ČMI dále uvedl: „platnost vydaných cetrifikátů o schválení typu nebyla žádnou novelizací právní úpravy metrologie dotčena, výrobce byl tedy oprávněn po celou dobu platnosti vydaného certifikátu předmětný typ vyrábět a v souladu s právní úpravou metrologie uvádět na trh a do provozu. Takto zcela legálně a legitimně učinil i v případě inkriminované váhy“.*
51. Vyšel-li žalovaný v napadeném rozhodnutí z potvrzení o ověření stanoveného měřidla (z doby před účinností zákona č. 481/2008 Sb.), ze schválení typu měřidla a z rozhodnutí o prodloužení platnosti schválení typu stanoveného měřidla, vycházejí z předpokladu, že

váha, jež byla v nyní posuzované věci k vážení použita, disponuje platným certifikátem o schválení typu měřidla a ve vztahu k okamžiku zvažení disponovala platným ověřením stanoveného měřidla, a to i bez vydání příslušného OOP, pak žalobce proti tomu namítá jen chybějící opatření obecné povahy. Veškerou argumentaci žalobce odvíjející se od chybějícího OOP, jež má vyústit v závěr, že potvrzení o ověření stanoveného měřidla bez vydání příslušného opatření obecné povahy není „platné“, však zdejší soud, jak plyne ze shora uvedeného, za důvodnou nepovažuje. Skutečnost, že měření (vážení) nebylo provedeno podle metodiky stanovené opatřením obecné povahy, a tedy že váha nemohla být ověřena podle požadavků vycházejících z něj, ještě neznamená, že by váha, jež byla v nyní posuzované věci k vážení použita, nedisponovala platným certifikátem o schválení typu měřidla, popř. k okamžiku zvažení nedisponovala platným ověřením stanoveného měřidla; je-li ve vztahu k měřidlu (váze) vydáno ověření o jeho vlastnostech, jde o měřidlo (váhu) použitelné k měření (vážení) a z výsledků takového měření (vážení) lze vycházet, ledaže by byly relevantně zpochybněny. Sám žalobce nijak nezpochybnil samotný způsob schvalování či ověřování měřidla. Rozhodnutí o prodloužení schválení typu stanoveného měřidla ze dne 20. 12. 2017, Potvrzení o ověření stanoveného měřidla ze dne 29. 10. 2020 ani vážný lístek tak nelze shledat neplatnými, jak se žalobce domnívá.

52. Ústavní soud v rozhodnutí týkající se rovněž neexistence OOP u nízkorychlostního měřidla ze dne 29. 11. 2023, sp. zn. I. ÚS 2938/23 konstatoval: „*Stěžovatelka v ústavní stížnosti opakuje svoji argumentaci ohledně absence opatření obecné povahy, které mělo být vydáno Českým metrologickým institutem. Pomíjí však podstatu rozhodnutí správních soudů: Pouhá absence opatření obecné povahy pro ověřování měřidla sama o sobě nepostačuje jako nosný důvod pro "neuznání" výsledků měření váhy a následnou nepřípustnost použití těchto výsledků v přestupkovém řízení.*“ (pozn. důraz přidán krajským soudem) Dále v této věci uvedl: *Namítali stěžovatelka, že nevydáním opatření obecné povahy je jí odepřen přístup k soudu, protože nemůže v obecné rovině rozporovat požadované metrologické a technické vlastnosti měřidel, znovu svoji argumentaci posouvá do hypotetické roviny. Stěžovatelka u správních soudů příležitost zpochybnit výsledky konkrétního měření v jejím případě měla, žádné konkrétní pochybnosti stran přesnosti váhy však nevznesla.* V nynější situaci nelze hovořit o porušení práva na spravedlivý proces či na právo vlastnit majetek, jak žalobce uvádí.
53. Námitky žalobce týkající se neexistence opatření obecné povahy pro nízkorychlostní váhu umístěnou na silnici I/50, katastrální území Starý Hrozenkov, jsou vzhledem k výše uvedeným závěrům, potvrzeným též rozsudkem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 5. 9. 2023, č. j. 1 As 7/2023-7, jakož i rozhodnutím Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 2938/23).
54. Na tom nic nemění ani odkaz žalobce na § 11a zákona o metrologii, dle kterého je uživatel stanoveného měřidla povinen na žádost osoby, která může být dotčena jeho nesprávným měřením, požádat o přezkoušení stanoveného měřidla. Pouze ten, kdo se cítí být dotčen nesprávným měřením, může požádat uživatele o zajištění přezkoušení stanoveného měřidla (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2018, č. j. 9 As 242/2017-50).
55. Nelze spatřovat žádné pochybení v tom, že správní orgán podle daného ustanovení nepostupoval. Z § 11a je zřejmé, že možnost požádat o přezkoušení měl pouze žalobce, neboť právě on mohl být nesprávným měřením dotčen, a to pouze vůči Policii ČR, tedy uživateli stanoveného měřidla. Takovou žádost nemohl učinit za žalobce ani krajský soud. Z textu § 11a zákona o metrologii je zřejmé, kdo má koho o přezkoušení žádat. Je to ostatně

podstatné také s ohledem na případnou povinnost žadatele hradit podle § 11a odst. 4 citovaného zákona náklady takového přezkoušení, v případě, že žádost byla nedůvodná. Je proto nadbytečné zabývat se tím, zda pro přezkoušení podle daného ustanovení byly nebo nebyly splněny předpoklady, neboť stěžovatel o přezkoušení k tomu povinný subjekt vůbec nepožádal. Nelze souhlasit s názorem žalobce, že § 11a vystihuje nutnost existence OOP ke stanoveným měřidlům.

56. K námitkám stran neexistence opatření obecné povahy žalobce v replice cituje části rozsudků.
57. Rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 6. 2020, č. j. 62 A 16/2019-93 se týká vysokorychlostní váhy, což není nynější případ. V uvedeném rozsudku soud uvedl: „Podle § 9 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, se ověřením stanoveného měřidla (tu vysokorychlostní váhy) potvrzuje, že stanovené měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Opatření obecné povahy kromě požadovaných metrologických vlastností stanoveného měřidla stanoví i zkoušky při jeho ověřování. Postup při ověřování stanovených měřidel stanoví ministerstvo vyhláškou.“ Pro úplnost soud uvádí, že nemůže přisvědčit tvrzení žalovaného v jeho vyjádření k replice žalobce, že by žalobce při citaci tohoto rozsudku některá slova vypustil. Žalobce citoval celou část předmětného odstavce, pouze vynechal poslední větu. Z uvedené citace, stejně jako z celého rozsudku, nevyplývá, že by byla nezbytná existence OOP. Stejná situace jako v případě citovaného rozsudku zdejšího soudu byla v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2021, č. j. 43 A 197/2018-3. Tento rozsudek se rovněž týkal vysokorychlostní váhy a rovněž se nejednalo o neexistenci OOP, nýbrž o ověření měřidla. Rozsudky tak nelze považovat na použitelné na nynější věc.
58. Ani rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 21. 6. 2017, č. j. 52 A 79/2016-182 není na nyní řešenou věc přílehlavý. V tomto rozsudku soud sice zmiňuje § 9 zákona o metrologii, pouze jej však cituje. Nijak se nezabývá situací neexistence OOP. Rozsudek se týká překročení nejvyšší povolené rychlosti.

K námitkám stran znečištění vozidla

59. Žalobce dále (nově v žalobě) namítá, že vozidlo bylo znečištěno.
60. Podle § 38 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. okamžitá hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy nesmí překročit největší povolenou hmotnost vozidla nebo jízdní soupravy. V případě znečištění (například bláto, sníh nebo voda) se připouští překročení největší povolené hmotnosti vozidla nebo jízdní soupravy maximálně o 3 %. S účinností od 1. 10. 2018 obdobné ustanovení obsahovala vyhláška č. 209/2018 Sb. v § 6 odst.
61. Správní spis obsahuje podklad (vážní lístek), z něhož je jasné patrné, že vozidlo nebylo znečištěno (viz vyznačení kolonky „Ne“ u položky „Vozidlo znečištěno“).
62. Jak je z vážního lístku dále zjevné, byl řidičem (žalobcem) po provedení nízkorychlostního kontrolního vážení vozidla podepsán. Podpisem na vážním listu řidič stvrzuje, že se seznámil s obsahem vážního listu a že jej převzal. Seznámením je přitom nutné rozumět, že řidič ví, co je obsahem vážního listu, a že s jeho obsahem souhlasí. Pokud s obsahem řidič nesouhlasí, má možnost své výhrady ve vážním listu uvést, k čemuž slouží připravená kolonka „Vyjádření řidiče k obsahu dokladu“. Pokud tak řidič neučiní a vážní list jen podepíše, znamená to, že vůči jeho obsahu nemá žádné námitky (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne

28. 11. 2018, č. j. 62 A 36/2017-44). Nelze tedy dát stran znečištění vozidla dát žalobci zapravdu, neboť z vážního listu se podává opak (vozidlo v době kontrolního vážení znečištěno nebylo) a žalobce tuto skutečnost na místě nerozporoval, ačkoli tak ve vážním listu učinit mohl. Námitku žalobce uvádí nově až v žalobě, a tedy správní orgány k této skutečnosti nevedly své dokazování, přičemž žalobce ke svému tvrzení nedokládá žádné důkazy, nelze než této námitce nepřisvědčit. Tvrzení žalobce nemá totiž dostatečný důkazní potenciál pro jeho prokázání.

63. Na tom nemění nic ani skutečnost, kterou uvádí žalobce ve své replice, tj. že je mu známo, že kolonka je nastavena na „NE“. Pokud žalobce tuto skutečnost nenamítal na místě (kdy sám předmětný vážní lístek podepsal, a to bez jakýchkoli výhrad [viz kolonka „Vyjádření řidiče k obsahu dokladu“]), vyznívá nynější snaha o tvrzení znečištění vozidla a zdůvodnění tak jeho přetížení, ryze účelově. Tomu rovněž nasvědčuje to, že se přetížení vozidla snaží žalobce osvětlit až nyní a nikoli u celních orgánů, kteří by tím směrem mohly dokazování vést.
64. Z fotografií vozidla (byť se jedná toliko o jeho přední a zadní část) lze seznat, že toto není vůbec znečištěno. Z fotografií je také patrné, že je slunečno a rovněž že zem je suchá, bez jakékoli známky sněhu či bláta. Lze předpokládat, že pokud by vozidlo znečištěno bylo či by žalobce tuto skutečnost na místě tvrdil, byly by pořízeny a ve spisovém materiálu založeny konkrétní fotografie předmětného znečištění. Tento závěr potvrzuje také žalobcem předložené rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje: *„Z dokladů vydaných v minulých letech lze prokázat, že se znečištěná vozidla na stanici Starý Hrozenkov nevyskytovala a nevyskytují, jedná se o mezinárodní silnici I/50 s kvalitní zimní údržbou a převahou dálkové mezinárodní kamionové dopravy. Ke každému vozidlu jsou pořízeny také snímky kamerou, které lze použít jako důkazní materiál o skutečném stavu vozidla v době vážení.“*
65. Závěrem žalobce v replice namítá, že by měl existovat normativní právní akt, jenž by upravoval předpoklady vozovky, na které může být měřicí zařízení umístěno. Například geometrii vozovky, její charakteristiku, umístění váhy aj. Absence bližší specifikace takto elementárních požadavků v normativním právním aktu je v rozporu se zásadami metrologie. Dále uvádí, že dle vyjádření Krajského úřadu Zlínského kraje nejsou na předmětném vážním místě řešeny přestupky překročení nejvyšší povolené hmotnosti vozidla do 3 %, tzn. o 0,54 tun (3 % z 18,00 tun). K tomuto soud předně uvádí, že se jedná o nové žalobní body. Lhůta pro podání žaloby, v níž byl žalobce oprávněn vznášet nové žalobní body, již uplynula. Soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace řízení, kdy účastník řízení může žalobní body uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Pokud tak však žalobce neučinil v této dvouměsíční lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 s. ř. s., nemůže krajský soud k pozdě uplatněnému žalobnímu bodu přihlížet, ledaže by se jednalo o skutečnosti, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; o tento případ se však v posuzované věci nejednalo. Přesto se krajský soud k tomuto stručně vyjádří. Stran první námitky stran existence právního aktu soud konstatuje, že tato skutečnost nesouvisí s předmětem řízení, které se týká samotného měřidla a možnosti jeho vážení bez upravení v OOP, nikoliv vozovky. K námitce týkajícího se vyjádření Krajského úřadu Zlínského kraje, které žalobce předložil, je nutno zdůraznit, že toto je „oríznuté“ přesně v části, na kterou žalobce odkazuje. Nelze tak z uvedeného textu seznat, o co se v daném dokumentu jednalo a k čemu se žalobcem uvedené závěry vztahují a zda se uvedené tvrzení nevztahuje například toliko na

velmi znečištěná vozidla, u kterých může být váha ovlivněna. Vzhledem k tomu lze takový postup shledat účelový.

66. Zdejší soud tedy na věc nahlíží shodně jako žalovaný; žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VIII. Závěr a náklady řízení

67. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
68. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. září 2024

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu